

duza á súa comprobación e á identificación do delincente, a de deter, se é o caso, os presuntos responsables do delito, e a de protexe-los ofendidos ou prexudicados por el, protexe-los seus familiares ou outras persoas podendo acordarse para tal efecto as medidas cautelares a que se refire o artigo 544 bis desta lei.»

2. O artigo 14, primeiro, queda redactado da forma seguinte:

«Para o coñecemento e decisión dos xuízos de faltas, o xuíz de instrucción. Sen embargo, coñecerá dos xuízos por faltas tipificadas nos artigos 626, 630, 632 e 633 do Código penal, o xuíz de paz do lugar en que se cometesen. Tamén coñecerán os xuíces de paz dos xuízos por faltas tipificadas no artigo 620, 1.º e 2.º, do Código penal, excepto cando o ofendido for algunha das persoas a que se refire o artigo 153 do mesmo código.»

3. O artigo 103 queda redactado da forma seguinte:

«Tampouco poderán exercitar accións penais entre si:

1.º Os cónxuxes, a nor ser por delito ou falta cometidos por un deles contra a persoa do outro ou a dos seus fillos, e polo delito de bigamia.

2.º Os ascendentes, descendentes e irmáns por natureza, pola adopción ou por afinidade, a non ser por delito ou falta cometidos por uns deles contra as personas dos outros.»

4. O parágrafo segundo do artigo 104 queda redactado da forma seguinte:

«As faltas consistentes no anuncio por medio da imprenta de feitos falsos ou relativos á vida privada, co que se prexudique ou ofenda a particulares, e en inxurias leves só poderán ser perseguidas polos ofendidos ou polos seus lexítimos representantes.»

5. Engádeselle ó artigo 109 un último parágrafo, redactado da forma seguinte:

«En calquera caso, nos procesos que se sigan por delitos comprendidos no artigo 57 do Código penal, o xuíz asegurará a comunicación á vítima dos actos procesuais que poidan afectar á súa seguridade.»

6. Engádeselle ó artigo 448 un último parágrafo, redactado da forma seguinte:

«Cando a testemuña sexa menor de idade, o xuíz, atendendo á natureza do delito e ás circunstancias da dita testemuña, poderá acordar en resolución motivada e logo de informe pericial que se evite a confrontación visual da testemuña co inculpado, utilizando para iso calquera medio técnico ou audiovisual que faga posible a práctica desta proba.»

7. Engádesse un segundo parágrafo ó artigo 455, co seguinte contido:

«Non se practicarán acareos con testemuñas que sexan menores de idade salvo que o xuíz o considere imprescindible e non lesivo para o interese das ditas testemuñas, logo de informe pericial.»

8. Engádesse un novo artigo 544 bis, coa seguinte redacción:

«Nos casos nos que se investigue un delito dos mencionados no artigo 57 do Código penal, o xuíz ou tribunal poderá, de forma motivada e cando

resulte estrictamente necesario para a protección da vítima, imporlle cautelarmente ó inculpado a prohibición de residir nun determinado lugar, barrio, municipio, provincia ou outra entidade local, ou comunidade autónoma.

Nas mesmas condicións poderá imporlle cautelarmente a prohibición de acudir a determinados lugares, barrios, municipios, provincias ou outras entidades locais, ou comunidades autónomas, ou de aproximarse ou comunicarse, coa graduación que sexa precisa, a determinadas persoas.

Para a adopción destas medidas teranse en conta a situación económica do inculpado e os requirimentos da súa saúde, situación familiar e actividade laboral. Atenderase especialmente á posibilidade de continuidade desta última, tanto durante a vixencia da medida como trala súa finalización.

O incumprimento por parte do inculpado da medida acordada polo xuíz ou tribunal poderá dar lugar, tendo en conta a incidencia do incumprimento, os seus motivos, gravidade e circunstancias, á adopción de novas medidas cautelares que impliquen unha maior limitación da súa liberdade persoal, sen prexuízo das responsabilidades que do incumprimento puideren resultar.»

9. Engádeselle un segundo parágrafo ó artigo 707, co seguinte contido:

«Cando a testemuña sexa menor de idade, ou xuíz ou tribunal poderá, en interese da dita testemuña e mediante resolución motivada, logo de informe pericial, acordar que sexa interrogada evitando a confrontación visual co inculpado, utilizando para iso calquera medio técnico ou audiovisual que faga posible a práctica desta proba.»

10. Engádeselle un segundo parágrafo ó artigo 713, co seguinte contido:

«Non se practicarán acareos con testemuñas que sexan menores de idade salvo que o xuíz ou tribunal o considere imprescindible e non lesivo para o interese das ditas testemuñas, logo de informe pericial.»

Disposición final única.

A presente lei entrará en vigor o mesmo día da súa publicación no «Boletín Oficial del Estado».

Por tanto,

Mando a tódolos españois, particulares e autoridades, que cumbran e fagan cumprir esta lei orgánica.

Madrid, 9 de xuño de 1999.

JUAN CARLOS R.

O presidente do Goberno,
JOSÉ MARÍA AZNAR LÓPEZ

13070 *REAL DECRETO LEI 10/1999, do 11 de xuño, polo que se derroga a exención do imposto sobre o valor engadido das entregas de bens efectuadas nas tendas libres de impostos a viaxeiros con destino a outros estados membros da Comunidade Europea.* («BOE» 140, do 12-6-1999.)

O artigo 28.duodécimo da Directiva 91/680/CE, do 16 de decembro, pola que se aprobou a regulación do réxime transitorio do imposto sobre o valor engadido para o mercado interior, que entrou en funcionamento o día 1 de xaneiro de 1993, recoñeceulles ós estados

membros a facultade de concederen, dentro de certos límites, a exención do imposto sobre o valor engadido ás entregas de bens efectuadas nas tendas libres de impostos ós viaxeiros que se despracen a outro Estado membro da Comunidade en voo ou travesía marítima intracomunitaria e ás entregas de bens efectuadas a bordo dun avión ou dun buque no transcurso dun transporte intracomunitario de viaxeiros.

Esta exención tiña un carácter temporal e a súa vixencia remata o día 30 de xuño de 1999.

A Lei 37/1992, do 28 de decembro, do imposto sobre o valor engadido, incorporou estas exencións no punto catro do seu artigo 25 e autorizouse, segundo o disposto na letra b) da alínea quinto do anexo da citada lei, o réxime de depósito distinto dos alfandegueiros para os bens obxecto das entregas efectuadas nas tendas libres de impostos a que se refire o precepto anterior.

O rematar agora o prazo de vixencia destas exencións resulta de urxente necesidade, por razóns de harmonización co dereito comunitario, derroga-lo precepto indicado e a referencia ó réxime de depósito distinto dos alfandegueiros para as referidas entregas contidas no anexo da Lei do imposto.

Esta nova circunstancia afectará de maneira substancial a diversos sectores, que deberán coñecer coa suficiente antelación este cambio coa finalidade de lles permitir adaptarse o máis axiña posible á nova situación, tanto desde o punto de vista técnico como comercial.

Na súa virtude, en uso da autorización contida no artigo 86 da Constitución e por proposta do vicepresidente segundo do Goberno e ministro de Economía e Facenda e logo de deliberación do Consello de Ministros na súa reunión do día 11 de xuño de 1999,

DISPONGO:

Artigo único.

Introdúcense as seguintes modificacións na Lei 37/1992, do 28 de decembro, do imposto sobre o valor engadido:

Un.—Derrógase a alínea catro do artigo 25.

Dous.—A letra b) da alínea quinta do anexo queda redactada como segue:

«b) En relación cos demais bens, o réxime de depósito distinto dos alfandegueiros será o réxime suspensivo aplicable ós bens excluídos do réxime de depósito alfandegueiro por razón da súa orixe ou procedencia, con suxeición no demais ás mesmas normas que regulan o mencionado réxime alfandegueiro.

Tamén se incluírán neste réxime os bens que se negocien en mercados oficiais de futuros e opcións baseados en activos non financeiros, mentres os referidos bens non se poñan á disposición do adquirente.

O réxime de depósito distinto dos alfandegueiros a que se refire esta letra b) non será aplicable ós bens destinados á súa entrega a persoas que non actúen como empresarios ou profesionais.»

Disposición final única.

Este real decreto lei entrará en vigor o día 1 de xullo de 1999.

Dado en Madrid o 11 de xuño de 1999.

JUAN CARLOS R.

13071 REAL DECRETO LEI 11/1999, do 11 de xuño, de adopción de medidas de carácter urxente para reparar-los efectos producidos pola seca. («BOE» 140, do 12-6-1999.)

A evolución das condicións climáticas, durante o actual ano agrícola, caracterizouse por un acusado déficit de precipitacións.

Esta situación de seca, que foi particularmente intensa durante os meses do outono, adquire especial gravidade nas comunidades autónomas do sur e do leste peninsular, onde as precipitacións foron tan escasas que, en moitos casos, impediron o nacemento e desenvolvemento normal dos cultivos e producións de sequeiro en amplas zonas do territorio nacional.

Ante esta situación, e co fin de contribuír ó mantemento da actividade productiva das explotacións agrarias, que, como consecuencia da seca, se viron gravemente afectadas, o Goberno considera necesario adoptar un conxunto de medidas, con carácter urxente, destinadas a paliar-los efectos desta continxencia climática.

A escaseza de precipitacións afecta de maneira especial os produtores de cereais que, mesmo téndose acollido ó seguro integral de cereais, non acadaron as condicións mínimas para optaren á percepción da cobertura prevista na póliza de aseguramento. Así mesmo, tamén se ven especialmente prexudicados os agricultores que non teñen os seus cultivos co risco de seca cuberto na regulación vixente e, sen embargo, subscribiron pólizas para outros riscos asegurables. En ámbalas situacións, considerouse necesario establecer indemnizacións paliativas dos danos ocasionados.

Igualmente, a economía das explotacións de gandería extensiva, ó non existiren sistemas de aseguramento específico contra a seca, está resultando gravemente afectada, xa que a falta de pastos e forraxes obriga os gandeiros a realizar desembolsos extraordinarios para a alimentación do gando. Neste sentido dictouse, con carácter urxente, a Orde do 28 de maio de 1999, pola que se establecen axudas ás agrupacións de gandeiros para o transporte de cereal-penso e forraxe deshidratada.

Non obstante, esta medida, xa posta en marcha, debe ser complementada cunha liña de préstamos específicos e bonificados, para facer fronte ó maior custo da alimentación do gando.

A persistencia da situación de seca fai previsible a intensificación de importantes problemas de abastecemento de auga ó gando, xa evidenciados nalgunhas zonas, nas explotacións de gandería extensiva. Por iso, este real decreto lei inclúe medidas destinadas a paliar esta situación.

Co fin de reduci-lo fluxo de gastos de natureza fiscal e laboral nas explotacións agrarias afectadas, prevense medidas dirixidas a reduci-la fiscalidade que grava as explotacións agrarias afectadas, así como a exención do pagamento das cotas correspondentes á Seguridade Social.

Co obxecto de sufraga-las actuacións extraordinarias que así o requiran, o Goberno pon á disposición destas actuacións un conxunto de recursos financeiros adicionais ós establecidos nos vixentes orzamentos xerais do Estado, en forma de crédito extraordinario e de suplementos de crédito.

Esta disposición dítase ó abeiro da habilitación contida no artigo 149.1.1.^a 13.ª e 17.ª da Constitución, que lle atribúe ó Estado a competencia exclusiva en materia de regulación das condicións básicas sobre igualdade de dereitos dos españois, bases e coordinación da planificación xeral da actividade económica e Seguridade Social.